

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันอาจเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการให้บริการโทรคมนาคม ถือเป็นโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เนื่องจากความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารในยุคที่เรียกได้ว่าเป็นยุคของสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปสู่ยุคสังคมสารสนเทศ (information society) จนอาจกล่าวได้ว่าการให้บริการโทรคมนาคมสามารถเป็นตัวชี้ระดับความเจริญของประเทศได้ ดังเห็นได้จากการศึกษาของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ หรือ ITU (International Telecommunication) ซึ่งยืนยันว่าการเจริญทางโทรคมนาคมเป็นตัวสะท้อนถึงการพัฒนาของสังคม¹

ในอดีตที่ผ่านมาการให้บริการโทรคมนาคมเป็นบริการที่รัฐมักเป็นผู้มีสิทธิขาดในการให้บริการ แม้ในบางกรณีที่เอกชนเป็นผู้ให้บริการ การดำเนินกิจการก็จะอยู่ภายใต้การกำกับดูแลอย่างเข้มงวดของรัฐมาโดยตลอด ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดการผูกขาดโดยรัฐนั้น อาจเนื่องมาจากสาเหตุในเชิงเศรษฐศาสตร์ประกอบด้วยสาเหตุอื่นๆ นั่นคือ โดยหลักทางทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ การบริการโทรคมนาคมนั้นเป็นบริการที่อยู่บนกลไกของตลาดที่มีข้อบกพร่องหรือตลาดล้มเหลว (Market failure)²ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้เป็น ๒ ประเด็นดังนี้ *ประเด็นแรก* การบริการโทรคมนาคมมีลักษณะที่มีการผูกขาดเป็นธรรมชาติ (natural monopoly) เนื่องจากเป็นกิจการที่ต้องใช้เงินลงทุนสูง และมีต้นทุนคงที่ (fixed cost) สูงเนื่องมาจากต้นทุนในส่วนของ การวางโครงข่าย (Network) ซึ่งในแง่ของเศรษฐศาสตร์ชี้ให้เห็นว่า โดยทั่วไปแล้วนักลงทุนหรือ

¹ อรดา เทพยายน, กรอบแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับองค์กรกำกับดูแลการให้บริการโทรคมนาคม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540), หน้า 1.

² สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, แผนหลักการสื่อสาร พ.ศ. 2540-2546 ภาคผนวก ค กฎหมายการกำกับดูแล และค่าบริการโทรคมนาคม, กระทรวงคมนาคม (สิงหาคม 2540). หน้า ค-1.

ผู้ประกอบการที่มีอำนาจในการผูกขาดมักจะเลือกผลิตสินค้าหรือให้บริการในปริมาณที่ต่ำกว่าระดับที่สอดคล้องกับสวัสดิภาพของสังคมโดยรวม ในขณะที่เดียวกันก็จะกำหนดอัตราค่าบริการที่สูงกว่าผู้ผลิตในตลาดที่มีการแข่งขันสูง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะต้องทำหน้าที่กำกับดูแลและควบคุมการให้บริการโทรคมนาคมเพื่อผลประโยชน์สาธารณะ *ประเด็นที่สอง* ทั้งการขยายเครือข่ายและการให้บริการโทรคมนาคมนั้นต่างมีลักษณะที่มีผลกระทบต่อภายนอก กล่าวคือ หากมีการขยายเครือข่าย เช่น เพิ่มการติดตั้งเลขหมายผู้ที่ได้รับผลประโยชน์มิใช่เพียงผู้ได้รับเลขหมายเพิ่มเท่านั้น แต่จะมีผลถึงผู้ใช้บริการรายอื่นด้วย นอกจากนี้ การให้บริการโทรคมนาคมยังเป็นตัวที่ทำให้เกิดการพัฒนาศรษฐกิจและสังคมของประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังนั้น ในการกำหนดอุปทาน (Supply) ของการให้บริการเพื่อให้เกิดสวัสดิการสูงสุดของสังคม (social welfare maximization) จึงต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นภายนอกด้วย แต่ผู้ประกอบการภาคเอกชนมักไม่ค่อยคำนึงถึงจุดนี้ สาเหตุอีกประการหนึ่งสืบเนื่องมาจากหลักที่ว่าบริการโทรคมนาคมเป็นบริการสาธารณะ ประชาชนทุกคนจึงมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะได้รับบริการ ซึ่งหลักการนี้อยู่บนรากฐานของหลักการความเท่าเทียมกัน (Equality) และมักเป็นหลักการทางสังคมที่ความเท่าเทียมกันเป็นปัจจัยที่สำคัญ

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาได้มีแนวโน้มของการเปิดเสรีในตลาดโทรคมนาคมทั้งในประเทศที่กำลังพัฒนาและประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งแนวโน้มดังกล่าวได้แสดงออกมาเป็นรูปธรรมที่สำคัญ นั่นคือ การเจรจาในความตกลงว่าด้วยการค้าบริการขององค์การการค้าโลก (General Agreement on Trade in Service : GATS) ด้วยผลของสาเหตุประการหนึ่งในความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีด้านการสื่อสารซึ่งได้นำพาให้โลกก้าวสู่ยุคของสารสนเทศจึงส่งผลให้ลักษณะโครงสร้างของตลาดการให้บริการโทรคมนาคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ที่แต่เดิมการบริการโทรคมนาคมจัดเป็นสาธารณูปโภคพื้นฐานที่สำคัญเช่นเดียวกับสาธารณูปโภคอื่นๆ อย่างไฟฟ้าและประปา รัฐบาลของประเทศจึงเป็นผู้มีหน้าที่หลัก (Government-based Supply) ในการจัดให้มีบริการ ทั้งเป็นผู้วางแผนทาง และเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด โดยวิธีการที่ใช้แพร่หลายมากที่สุดได้แก่การจัดตั้งรัฐวิสาหกิจเพื่อประกอบกิจการนั้นๆ โดยเฉพาะ³ ดังเช่นประเทศไทยในอดีตที่มีรัฐวิสาหกิจ 2 หน่วยงานด้วยกัน กล่าวคือ องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และ การสื่อสารแห่งประเทศไทย หรือในต่างประเทศ เช่น บริติช เทเลคอม (British

³ ปิยะบุตร บุญอร่ามเรือง, "การกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมของไทยกับพันธกรณีการเปิดเสรีด้านการบริการโทรคมนาคมขององค์การการค้าโลก," วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 35 (มีนาคม 2549): 43.

Telecommunications: BT) ของสหราชอาณาจักร ,องค์การโทรเลขและโทรศัพท์ (Nippon Telegraph and Telephone Corporation: NTT) ของประเทศญี่ปุ่น, ดอยทซ์ เทเลคอม (Deutsche Telecom) ของประเทศเยอรมนี, ฟรานซ์ เทเลคอม (France Telecom) ของประเทศฝรั่งเศส เป็นต้น⁴ ดังนั้น แนวทางในการกำกับดูแลการให้บริการสาธารณูปโภคโดยองค์การกำกับดูแลที่แยกเป็นเอกเทศจึงไม่เป็นที่ได้รับการคำนึงถึง

อย่างไรก็ตาม เมื่อปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการจัดให้มีบริการโทรคมนาคมของโลกด้วยการปฏิรูปโครงสร้างของตลาดบริการโทรคมนาคมของประเทศต่างๆ เพื่อเปิดตลาดและส่งเสริมการแข่งขัน (Market-based Supply) โดยส่งเสริมให้มีเอกชนหลายรายเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งการแข่งขันจากภาคเอกชนนี้เองจะเป็นตัวส่งผลให้เกิดการขวนขวายและแรงจูงใจในการปรับปรุงลักษณะและคุณภาพของบริการให้ทันกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในธุรกิจโทรคมนาคม แต่ในสภาวะของการแข่งขันก็ต้องมีผู้ที่คอยดูแลเพื่อให้การแข่งขันในตลาดคงไว้ในกรอบของกฎ กติกาต่างๆ นั่นก็คือ องค์การกำกับดูแลที่มีความเป็นอิสระเข้ามาทำหน้าที่ควบคุมการประกอบกิจการทั้งหลายเหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ ในประเทศไทยจึงเริ่มมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการโทรคมนาคม เพื่อให้เอกชนสามารถเข้ามามีส่วนรวมได้และเกิดการแข่งขันในตลาดมากขึ้น ซึ่งเริ่มจากการปรับปรุงแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับพุทธศักราช 2540 โดยมีการกล่าวถึงแนวทางการปฏิรูประบบโทรคมนาคมไทยมากขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความเป็นธรรมและมีการพัฒนาให้เท่าเทียมกับอารยประเทศ มีการกำหนดให้คลื่นความถี่วิทยุถือเป็นทรัพย์สินสมบัติของชาติ มีการจัดทำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมขึ้น 2 ฉบับ ฉบับแรก คือ พระราชบัญญัติองค์การจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2543 และฉบับที่สอง คือ พระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ทั้งนี้ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 46 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยฉบับดังกล่าว พร้อมทั้งดำเนินการจัดตั้งองค์การกำกับดูแลที่มีความเป็นอิสระ นั่นคือ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (National Telecommunication Commission) หรือ กทช. ขึ้นซึ่งได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เข้าดำรงตำแหน่งตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2547 เป็นต้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการกำกับดูแลและจัดสรรคลื่นความถี่ อีกทั้งเพื่อทำหน้าที่เข้าแก้ไขปัญหาของตลาดแข่งขันที่ไม่สมบูรณ์ในการให้บริการโทรคมนาคม

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 43.

หากพิจารณาถึงความไม่สมบูรณ์ของตลาดการให้บริการโทรคมนาคมนั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งที่เป็นอุปสรรคของการแข่งขันที่เสรีและเป็นธรรม อาจกล่าวได้ว่าเป็น การกำหนดอัตราค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม เนื่องจากในอดีตการกำหนดอัตราค่าบริการในกิจการโทรคมนาคมนั้น เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าเมื่ออำนาจการกำกับดูแลและการประกอบกิจการ อยู่ในองค์กรหรือหน่วยงานเดียว อัตราค่าบริการจึงถูกกำหนดโดยผู้ที่มีอำนาจเพียงผู้เดียว แม้ว่าตามกฎหมายในครั้งนั้นได้กำหนดให้การพิจารณาการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าบริการจะต้องได้รับความเห็นชอบหรือการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีก็ตาม แต่ในรายละเอียดของการกำหนดดังกล่าว ไม่อาจมีผู้ใดทราบได้ว่าเป็นอัตราค่าบริการที่มีที่มาจากปัจจัยใดบ้าง การเข้าไปกำกับดูแลอัตราค่าบริการ (Price Regulation) โดยองค์กรกำกับดูแลเพื่อให้อัตราค่าบริการอยู่ในระดับที่เป็นธรรม ต่อทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการที่ได้รับการอนุญาตให้เข้าประกอบกิจการโทรคมนาคมไม่ว่าจะเป็นการบริการประเภทใดก็ตาม จึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันหนึ่งที่จะเป็นตัวสร้างสภาวะของการแข่งขัน สร้างแรงจูงใจในการเข้ามาลงทุน และสร้างผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งผู้ประกอบการและผู้บริโภคให้มีความสมดุลมากที่สุด ซึ่งหากตลาดมีการแข่งขันอย่างเป็นธรรมมากยิ่งขึ้นและสามารถ ดำเนินไปตามกลไกของตลาดได้เอง ความสำคัญของการกำกับดูแลในเรื่องอัตราค่าบริการก็จะค่อยๆ ลดบทบาทของตัวเองลง ด้วยความเชื่อที่ว่ากลไกตลาดนั้นเป็นทางออกที่ดีที่สุดหรือเป็นเส้นทางที่ดีที่สุดสำหรับสภาพเศรษฐกิจในตลาด

นโยบายหลักประการหนึ่งของ กทช. เล็งเห็นเกี่ยวกับการกำกับดูแลอัตราค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม ซึ่งปัจจุบันได้มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อรองรับนโยบายดังกล่าว โดยตามความในพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. 2544 ในหมวด 7 มาตรา 55 ได้มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กทช.) ในเรื่องของการกำกับดูแลอัตราค่าบริการ โดยคณะกรรมการฯ จะเป็นผู้ประกาศกำหนดประเภทและอัตราขั้นสูงของค่าบริการที่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะสามารถเรียกเก็บได้จากผู้ใช้บริการหรือผู้บริโภคตามลักษณะและประเภทของกิจการโทรคมนาคม ทั้งนี้ มาตรา 56 ยังได้บัญญัติกำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์ในการกำหนดอัตราค่าบริการขั้นสูงตามความในมาตรา 55 ดังกล่าวข้างต้น นั้นว่าต้องมี การกำหนดวิธีการคำนวณที่ชัดเจน เป็นอัตราที่ยุติธรรมแก่ผู้ให้บริการ (ผู้ได้รับใบอนุญาต) และผู้ใช้บริการ และไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติหรือกีดกันผู้ใช้บริการหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใด

แต่อย่างไรก็ตาม จากความในบทบัญญัติที่กล่าวมาข้างต้น จะพบว่า การกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดกรอบของกฎเกณฑ์ไว้อย่างกว้างๆ เท่านั้น มิได้กล่าวถึงรายละเอียดของกฎเกณฑ์หรือหลักการของการกำหนดอัตราค่าบริการไว้อย่างชัดเจน เช่น วิธีการ

คิดคำนวณจะคิดอัตราโดยให้สะท้อนถึงต้นทุน (cost) หรือไม่ หรือให้สะท้อนถึงประสิทธิภาพ (Efficiency) หรือสวัสดิการต่อสังคม (social welfare) เป็นสำคัญ หรือแม้กระทั่งกำหนดแนวทางของการกำกับดูแลว่า กทท. จะมีแนวทางการกำกับดูแลอัตราค่าบริการโดยยึดแนวทางใด เช่น กำกับดูแลโดยควบคุมอัตราค่าตอบแทนการลงทุน (Rate of Return) หรือ กำกับดูแลโดยการกำหนดเพดานราคา (Price cap) เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าแต่ละรูปแบบของวิธีการคิดคำนวณหรือแนวทางการกำกับดูแลล้วนมาจากทฤษฎีหรือแนวคิดที่แตกต่างกันออกไป ในส่วนนี้จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องมีการกำหนดให้ชัดเจน แต่ทั้งนี้ ก็จะต้องเป็นการกำกับดูแลที่ก่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการอีกด้วย

อนึ่ง ในกิจการโทรคมนาคมนั้น การให้บริการโทรศัพท์พื้นฐาน

(Basic Telecommunication) ถือได้ว่าเป็นการให้บริการประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญ เป็นบริการโทรคมนาคมขั้นต้นที่มีมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และมีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของประชาชนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งปัจจุบันค่าบริการในบริการประเภทดังกล่าวถือได้ว่าเป็นรายได้หลักของผู้ประกอบการ เนื่องจากอาจถือได้ว่าเป็นการให้บริการที่เป็นส่วนประกอบพื้นฐานของบริการประเภทอื่น แต่อัตราค่าบริการที่ผู้ใช้บริการทุกระดับชั้นจะต้องแบกรับนั้น จนถึงปัจจุบันผู้ใช้บริการไม่สามารถทราบได้ว่าการคิดอัตราค่าบริการนี้มีการคิดคำนวณจากส่วนประกอบอะไรบ้าง มักมีคำถามเกิดขึ้นบ่อยครั้งว่า เพราะเหตุใดอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานภายในท้องถิ่นกับอัตราค่าบริการทางไกลจึงแตกต่างกัน กล่าวคือ อัตราค่าโทรจากต่างจังหวัดมายังกรุงเทพมหานครและปริมณฑลต้องคิดอัตราเป็นนาที ส่วนการโทรภายในท้องถิ่นที่เดียวกันคิดอัตราเดี๋ยวลดโดยไม่ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่ใช้บริการ เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนเล็งเห็นว่าหากตลาดของการให้บริการโทรคมนาคมยังคงเป็นตลาดปิดฉากเช่นในอดีต ประเด็นของการพิจารณาถึงความแท้จริงของอัตราค่าบริการอาจไม่เป็นประเด็นที่ควรนำมาพิจารณา แต่เมื่อสภาพของโลกในปัจจุบันนำพาให้มีการเปิดเสรีในตลาดการให้บริการโทรคมนาคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของตลาดการให้บริการโทรศัพท์พื้นฐาน เมื่อการกำหนดอัตราค่าบริการที่คลุมเครือเป็นอุปสรรคสำคัญที่ขัดขวางการบรรลุเป้าหมายหลักของการเปิดเสรี นั่นคือ การแข่งขันที่เสรีและเป็นธรรม ประเด็นในเรื่องของการกำหนดอัตราค่าบริการนี้จึงเป็นประเด็นสำคัญที่จำต้องนำมาพิจารณาเพื่อก่อให้เกิดความโปร่งใสสำหรับการแข่งขันในตลาดต่อไป การกำกับดูแลอัตราค่าบริการถือเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่จะเป็นตัวกำหนดว่าการทำหน้าที่ขององค์กรกำกับดูแลนั้นประสพผลเพียงใด ก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่บรรลุวัตถุประสงค์ของการกำกับดูแลหรือไม่ ซึ่งก่อนที่จะเห็นถึงผลลัพธ์จำต้องสืบเนื่องจากหลักเกณฑ์และวิธีการที่มีความชัดเจน

เป็นลำดับแรก การศึกษาวิจัยฉบับนี้จึงเกิดขึ้นเพื่อทำความเข้าใจและวิเคราะห์ถึงหลักเกณฑ์และวิธีการของการกำกับดูแลอัตราค่าบริการในการให้บริการโทรศัพท์พื้นฐานที่มีความเหมาะสมกับสภาพตลาดโทรศัพท์พื้นฐานของประเทศไทย อันอาจเป็นเครื่องมือที่นำมาซึ่งการแข่งขันเสรีที่เป็นธรรมและมีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาทฤษฎี แนวทาง หลักเกณฑ์ และวิธีการกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานทั้งของประเทศไทยที่มีอยู่และของต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์หาหลักเกณฑ์และวิธีการที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพตลาดโทรคมนาคมของประเทศไทยมากที่สุด โดยศึกษาเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ในส่วนต่างๆ ของต่างประเทศ อีกทั้ง เพื่อก่อให้เกิดความชัดเจนในหลักเกณฑ์และวิธีการ เพื่อเป็นแนวทางในการกำกับดูแลที่ดี ก่อให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย

1.3 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงการให้บริการโทรคมนาคม โดยให้ความสำคัญในเรื่องของการกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐาน ซึ่งมีการศึกษาทั้งในเชิงกฎหมายภายในของประเทศไทยและกฎหมายภายในของต่างประเทศโดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกา ศึกษาในเชิงเศรษฐศาสตร์ ประกอบความรู้ทางด้านเทคโนโลยีโทรคมนาคมบางส่วนเพื่อทำความเข้าใจที่ชัดเจนในระบบและกระบวนการของโทรศัพท์พื้นฐาน นอกจากนี้ยังรวมถึงการศึกษาในเชิงเปรียบเทียบกับ การกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานของต่างประเทศที่มีการวางหลักเกณฑ์ไว้เรียบร้อยแล้ว ตามที่ปรากฏในตำรา บทความที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต และข้อมูลบางส่วนที่มาจากประสบการณ์การทำงานของผู้เขียนโดยตรง เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบในการหาแนวทางที่ชัดเจนและเหมาะสมต่อไป

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

การกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรคมนาคมในประเทศไทยนั้น ยังไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ไว้อย่างชัดเจน เมื่อปัจจุบันมีการเปิดเสรีในตลาดการให้บริการโทรคมนาคม จึงจำเป็นที่จะต้องกำหนดเพื่อเป็นแนวทางในการกำกับดูแลที่ดี และเป็นแนวทางที่เหมาะสมกับประเทศไทย

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) กล่าวคือ เป็นการศึกษาวิจัยโดยการค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ บทความ และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต ทั้งในด้านกฎหมายไม่ว่าจะเป็นกฎหมายของประเทศไทยหรือกฎหมายของต่างประเทศ และในด้านเศรษฐศาสตร์ เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทราบถึงทฤษฎีในการกำหนดราคาในเชิงเศรษฐศาสตร์
2. ทราบถึงทฤษฎีการกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานของต่างประเทศที่อาจนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับประเทศไทย
3. กำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์การกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐานที่เหมาะสมกับประเทศไทย
4. ทราบถึงกรอบกฎหมายภายในประเทศและต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา อันเกี่ยวกับการกำกับดูแลอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐาน
5. ทราบถึงความสัมพันธ์ของหลักเศรษฐศาสตร์ กับหลักกฎหมายในการกำหนดอัตราค่าบริการโทรศัพท์พื้นฐาน
6. สามารถอธิบายถึงหลักการการกำกับดูแลอัตราค่าบริการในกิจการโทรคมนาคม โดยเฉพาะบริการโทรศัพท์พื้นฐานในประเทศไทย เพื่อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมให้กับประเทศไทย